

Fejezetek az alpakák titkos életéből

Gerendai Péter
3. osztályos tanuló

Gárdonyi Géza Általános Iskola és Alapfokú Művészeti
Iskola

Dunaújváros, Római kert. 51.

Peti gondolatait segített papírra vetni

Lukácsné Székely Anikó
(édesanya)

2021. december 14.

1. fejezet

Az új lakó

Egy napütéses tavaszi napon a Derecskei Gyümölcsös új lakóval bővült. Senki sem tudta pontosan, milyen állat is érkezett. Elsőre csak egy elkényeztetett, átlagos házimacskának nézték a jövevényt. Fogalmuk sem volt róla, hogy egy ritka, felbecsülhetetlen értékű cibetmacska tisztelte meg jelenlétével az almáskertet. Ez a macska senkivel nem állt szóba, bárki barátkozni próbált vele, kényesen elfordult tőle. Az orrát is olyan magasan hordta, mit egy kiskirály.

Artúr, az alpakák vezére összeszedte minden bátorságát és odament hozzá.

- Szia, Artúr vagyok, egy alpaka – kezdte az ismerkedést.

Vagyis csak kezdte volna, mert az új lakó mérgesen rákiáltott:

- Mit keresel itt?! Nem látod, hogy pihenek?

Artúrnak még a szája is tátva maradt. Alig tudott megszólalni, de azért csak folytatta:

- Nem tudod ki vagyok? Én vagyok az alpakák vezére! Csak üdvözölni szerettelek volna, bocsánat...

Erre az újonc már nem is mondott semmit, csak ásított egy nagyot és leheveredett a fűbe.

Artúr nagyon megdöbbsent, s kissé ingerültebben kérdezte:

- Ki vagy te?
- Én cibetmacska vagyok, de szólítsál csak Ákosnak!- vetette oda foghegyről a jövevény.

Nem is figyelt tovább Artúrra, napozott elnyúlva a fűben. Az alpaka visszaballagott a barátaihoz és elújságolta nekik, mi történt. Barnabás, Alfréd és Ábel el sem akarták hinni, hogy ez a macska ennyire nem tisztelte a vezérüket.

Teljesen fel voltak háborodva és úgy döntöttek, hogy megleckéztetik az újoncot...

Hogy hogyan? Rövidesen kiderül...

2. fejezet

A verseny

A közös kifutón az állatok minden hónapban futóversenyt rendeznek maguk között. Ezen csak a legjobbak vehetnek részt. Itt dől el, hogy melyik állat és csapata lesz a hónapban a gyümölcsös büszkesége. Mindenki szeretné elnyerni ezt a megtiszteltetést.

A négy alpaka odaállt az újonc elé:

- Hé, macska! Egész nap csak fekszel és heverészel! Egy lustaság vagy, aki csak a napot lopja!

Több sem kellett a cibetmacskának, úgy felborzolta a szőrét és felpúposította a hátát a meglepettségtől, hogy egy hatalmas állatnak tűnt így. De ettől sem ijedtek meg az alpakák.

- Még hogy én? Lusta? Én vagyok a világ legügysesebb macskája, nincs semmi, amit ne tudnék megcsinálni!
- Rendben, ha így gondolod, indulj el te is a mai versenyen!
- Rendben, ha veszteni akartok! – mondta fennhéjázva Ákos.
- Győzzön a jobb!- vágta rá Artúr.

Délután volt már, amikor az állatok a közös kifutóra kerültek, ahol a kijelölt pályát a leggyorsabban kellett teljesíteni. Ám volt egy nehezítés is a dologban: Több sárccsapdát helyeztek el a pályán, amit senki sem ismert előre, ugyanis a helyüket mindig változtatták.

A mostani versenynek több részvevője volt:

1. Ákos, az újonc cibetmacska,
2. Artúr, az alpakák vezére,
3. Zöldi, a levelibékák tagja,
4. Szárnyas, a fekete rigók kapitánya,
5. Törő, a pulik legfiatalabb versenyzője.

Pontban ötkor felharsant az apró partfutó madárcsapat fülsikító hangja és kezdetét vette a verseny.

Zöldi az első kanyarban vezetett, de figyelmetlen volt és beleragadt az első sárccsapdába. Így már csak négy versenyző folytatta a megmérettetést.

A második kanyarban Törő tört szó szerint utat magának, de őt egy sárgolyó eltalálta és az utolsó helyre csúszott vissza.

Szárnyas nagy ívet repülve a harmadik kanyar után már az élre került, de figyelmeatlensége miatt nekirepült egy ágnak és beleesett egy ragacsos pocsolóba.

Már csak egy kanyar és egy óriási sárccsapda volt hátra. Ákos, az újonc és Artúr, a korábbi győztes vállvetve küzdöttek az első helyért. A cibetmacska észrevette az utolsó sárccsapdát, több sem kellett neki, éles körmeivel felkapaszkodott egy fatörzsre és ott mászott tovább. Artúr se volt rest, egy nagy ugrással ő is a fatörzsön volt.

Ákos minden erejét beleadta az utolsó méterekbe, Artúr viszont nagy lendületet vett és gurulni kezdett. Így holtversenyben ők voltak az élen, és egyszerre haladtak át a célvonalon.

A tömeg nagy tombolással örült a győzteseknek.

3. fejezet

Mulatozás hajnalig

A két győztes ámulva nézték egymást. Mindegyik meglepődött a másik teljesítményén. Artúr odament Ákoshoz:

- Hát pajtás, te tényleg rendkívül ügyes vagy! Nagyon megleptél! Hadd nézzem csak meg az éles körmeidet!
- Te is megleptél engem a nagy ugrásoddal! –ismerte el Ákos is vetélytársa teljesítményét.

Majd kezet ráztak és egy hatalmas öleléssel barátok lettek. A verseny utáni ünneplésen mindenki nagyon jól érezte magát. Pirkadatig szólt a talpalávaló és rengeteg almás finomság került az asztalra. Ettek, ittak, jól mulattak, a mulatság hajnalig tartott. Majd mindenki a saját helyén, fáradtan tért nyugovóra.

4. fejezet

Hova tűnt Ákos?

Az előző éjszakai mulatság miatt mindenki csak délben ébredezett. Nem azonnal tűnt fel a lakóknak, hogy valaki éjszaka az almáskertben járt, és amit csak tudott, magával vitt. Artúrék is álmosan nyújtózkodtak és azt hitték, hogy még álmodnak: A helyük teljesen szét volt taposva. Mindent, amit lehetett, szétromboltak valakik.

Ekkor hallották a többieket:

- Jaj, jaj nem láttátok az illatos virágomat? – kiáltotta keservesen Zöldi.
- Hol a csontom? –vakkantott fel Törő.
- Áááá, hová tűnt a tojásom? –csiripelte kétségbeesetten Szárnyas.

Artúrék csak kapkodták a fejüket, akkora zűrzavar lett úrrá az állatok között. Mindenki arra gyanakodott, hogy egy rabló járt az almáskertben. A magasból Szárnyas lábnyomokra lett figyelmes. Fel is kiáltott, hogy mindenki kövesse! Törő lenről irányította a csapatot, mert közben ő is szagot fogott. Az alpakák szólni akartak Ákosnak, hogy tartson velük, de csak a hűlt helyét találták. Rengeteg lábnyomot láttak a területén, de nem csak az övét, hanem egy ismeretlenét is. Oda is hívták Törőt, aki megerősítette a gyanújukat: ez ugyanaz a lábnyom, mint a többi helyszínen. Mindenki megijedt: Hol lehet Ákos? Voltak, akik rosszallóan már azt suttozták, hogy ő a rabló vagy valakivel összejátszott.

Artúr ekkor vette észre, hogy Ákos itt hagyta a tegnapi trófeáját. Ez neki nagyon gyanús volt és a többi alpakaéhoz fordult.

- Szerintetek a trófeát itt hagyta volna? Nekem ez sántít.
- Igen, igen, valóban furcsa! - helyeselt Barnabás.
- Tegnap nagyon örült a győzelemnek, mondta is, hogy egy percre sem fog megválni tőle – vágta rá Alfréd.
- Akkor lehet, hogy elrabolták? –szólalt meg reszketve Ábel.
- Az is lehet!- bólogatott Artúr.

Majd a négy alpaka egymásra nézett és egyszerre mondták:

- MEG KELL KERESNÜNK!

5. fejezet

Hova vezetnek a lábnyomok?

Nem csak a négy alpaka, hanem az almáskert összes lakója csatlakozott a kereséshez. Mindenki attól félt, hogy az új lakó a rablók karmai közé kerülhetett. Szárnyas távoli rokona, Dr. Bagoly nagy hírt hozott a csapatnak:

- Tudjátok, ki az új barátotok?- kérdezte először puhatolózva.

Mindenki csak mosolygott, és így felelt:

- Hát ő a mi győztes cibetmacskánk!
- Igen, igen, helyeselt Dr. Bagoly, de gondolom, azt senki sem tudja, hogy ő egy ritka és felbecsülhetetlen értékű faj utolsó példánya.

Mindenkinek leesett az álla. Nem is gondolták, hogy ilyen ritkaság vendégeskedik náluk.

- Aha, akkor ezért vihették magukkal a tolvajok! – kiáltott fel Ábel.
- Biztos nagy jutalmat remélnék cserébe!- jegyezte meg Barnabás.
- Szegény, biztosan nagyon félhet- sajnálkozott Alfréd. Csak nehogy orvvadászok kezébe kerüljön!- siránkozott tovább.
- Ne féltsétek! Mindenki látta a tegnapi versenyen, hogy milyen ügyes! Tud vigyázni magára! Nekünk most az a dolgunk, hogy megtaláljuk!- nyugtatgatta a csapatot Artúr.

Közben a lábnyomok a sikátorokkal és veszélyekkel teli városba vezettek. Törőnek és Szárnyasnak rossz emlékei voltak a várossal kapcsolatban. Már korábban megfogadták, hogy a lábukat soha többé nem teszik be oda. Ezen az ígéretükön most sem változtattak.

- Mi eddig tartottunk veletek! –vallották be szomorúan.
- Mi viszont megkeressük Ákos barátunkat! – vágta rá a négy alpaka.

6. fejezet

A patkánykirály

Artúrék, hogy ne keltsenek feltűnést, saroktól-sarokig, sikátortól-sikátorig futottak. Majd olyan érzésük támadt, mintha valaki a sötétből szemmel tartaná őket, bármerre is mennek, mintha mindig a nyomukban lenne. Majd egyszer csak egy szempár villant fel a sötétben és harsogva, kísérteties hangon kiabálta a gazdája:

- Álljatok meg! Kik vagytok? Ez az én területem! Ide csak az én engedélyemmel lehet bejönni!
- Ki-ki-ki vaaaagy teeee? - kérdezték reszketve az alpakák, s alig mertek megmozdulni a félelemtől.

Én vagyok a sikátorok patkánykirálya, Ali! – lépett elő a sötétségből a hang gazdája.

- Csak egy patkány! – nyugodtak meg az alpakák.
- Milyen picike!- kacagott fel Barnabás.

Több sem kellett a patkánykirálynak, csettintett egyet és pillanatok alatt egy egész hadseregnyi rágcsáló jelent meg körülöttük. A következő másodpercben már egy hatalmas szörnyé álltak össze.

- Mi nem akartunk semmit! Mi csak a barátunkat keressük! – sírta el magát Ábel.
- Ki a barátotok? – kérdezte Ali meglepetten. Csak nem az a cibetmacska?
- Mit tudsz róla?- kérdezte izgatottan Artúr.
- Mindenki csak arról beszél, hogy mennyi pénzt lehetne érte kapni – ráncolta a homlokát Ali.
- Nekünk nem a pénz kell, hanem a barátunk, Ákos -szomorodott el Barnabás.
- Nagyon szeretnénk megtalálni, ezért is vagyunk itt a városban - kezdett bele Artúr. Tudod merre induljuk el?

- Segítek nektek, ám ez nem lesz ingyen!– vágta rá Ali. Kövessetek! Mutatom merre induljunk, de nem lesz könnyű!

7. fejezet

Összehangolt akció

Ali bevetette magát az egyik rejtelmesen sötét sikátorba. A négy alpaka most már a patkánykirály vezetésével folytatta a keresést. Úgy érezték, hogy egyre mélyebbre és mélyebbre mennek, majd a város régi metró-alagútrendszerében találták magukat. A patkánykirály füttyentett egyet és fénybe borult az egész alagút.

- Éreztétek otthon magatokat!- fordult Artúr felé Ali. Innen a város bármelyik részére el lehet jutni úgy, hogy ne vegyen észre minket senki. Kiküldtem pár felderítő csapatot a városrészekbe, hogy szimatoljanak körbe, hátha a nyomára bukkannak.

Egyik csapat fejvesztve rohant felénk, hogy megtalálták a cibetmacskát egy régi, elhagyatott házban, a Nefelejcs utca 24-ben.

- Fogságban van!- kiáltozták rémülten.

Ali az összes felderítő csapatot visszahívta és az elhagyatott házhoz irányította. Az alpakák is izgatottan várták, hogy mikor indulnak már megmenteni a barátjukat.

- Csatára készen állunk!- hangzott a patkánysereg csatakiáltása.

Ali intett az alpakáknak, hogy vele együtt vezessék a hadsereget. Hamarosan oda is értek a házhoz, ahol Ákost látták. Benéztek az ablakon és észrevették, hogy egy ketrecben tartják fogva. Mellette három sötét alak is feltűnt a pislákoló fényben.

- Össze kell hangolnunk a támadást!- magyarázta Artúr.
- Rendben! – vágta rá Ali.

Majd Artúr ezzel a lendülettel be is rúgta az ajtót, a patkányhadsereg beözönlött a szobába. Az idegeneknek még a lélegzetük is elállt,

annyira meglepődtek. A legmagasabb annyira megijedt, hogy el akart futni, de Barnabás nem hagyta, elgáncsolta, a hátára ugrott és így a gonosztevő mozdulni sem tudott. Eközben Alfréd összegömbölyödve gurult és a legnagyobb termetűt ütötte ki a csatából. Így már csak egy volt, akit le kellett győzni. Ő tűnt a legerősebbnek. Artúr és Ali nekivetették magukat, de még így sem tudták legyőzni. Ábel látta ezt és a segítségükre sietett: A szájába vett egy kötelet és azzal próbálta ártalmatlanná tenni az idegent. Hála az ügyességének pillanatok alatt már a földön is feküdt megkötözve. A három elkövető mindegyikét jó szorosan összehurkolta, még mozdulni sem tudtak.

Mindenki látta, hogy egy nagy lakat van Ákos ketrecén, amit nem tudnak feltörni. Teljesen elkeseredtek.

- Álljatok hátrébb, ez az én szakterületem!- kunkorította a farkát Ali és egy kulcsot formázott belőle.

Tekergette, csavargatta és ki is nyílt a lakat. Ákos ugrott egyet és már kinn is volt.

-De jó, végre kijutottam!- örvendezett.

A barátok egymás nyakába borultak, nagy volt az öröm.

8. fejezet

A fizetség

- Küldetés teljesítve! Most már jöhet a fizetség! –kiáltott diadalmasan Ali.
- Fizetség? Miféle fizetség? Mit tudnánk mi neked adni? Nekünk nincs pénzünk! – sopánkodott Barnabás.
- Mondtam, hogy nem lesz ingyen!- folytatta Ali.
- Mit szeretnél?- érdeklődött Artúr.
- Hmmm....Egy hatalmas almatortát! – vágta rá elégedetten Ali.
- Rendben, holnap várunk a sikátorban, ott, ahol először találkoztunk. Egy hatalmas almás lakomára a vendégünk vagy. Lesz minden, amit almából lehet készíteni, és persze a tiszteletedre egy hatalmas, emeletes almatortát is sütünk.
- Ez remekül hangzik! Nem fogom kihagyni!- mosolyodott el Ali.

9. fejezet

Minden jó, ha a vége jó

Így is lett. A patkánykirály megkapta fizetségét, s azóta sem őt, sem a hadseregét nem látták a környéken. A sikeres mentés örömére Artúrék nagy bulit csaptak a Derecskei Almáskertben, talán még most is tart a mulatság. Ha nem hiszed, gyere és nézd meg te is, hátha jut még neked is egy szelet almatorta, vagy táncolhatsz az egyik alpakával!

Ákost ne keresd, ő éppen más utakon jár. Lehet, hogy a Földközi-tengeren vitorlázik, de az elképzelhető, hogy a Himaláját mássza meg éppen.
